

Слугинчето Иванка.

(По Ан. Чеховъ).

* * *

ощно врѣме е. Слугинчето Иванка, тринадесетъ годишно дѣте, люлѣ люлка. Въ нея лежи дѣтенцето на нейната господарка.

Въ стаята е задушно отъ миризмата на изсѣхналитѣ пелени. Въ кюшето е покачена икона, а прѣдъ нея блѣщука кандило. Сла-

биятъ пламѣкъ на кандилцето едва мига и боде сънливитѣ очи на Иванка.

Дѣтенцето е вече прѣспинало отъ плачъ, а на Иванка се много спи.

— „Нани, нани!...“ тихичко пѣе Иванка, а главата ѝ тегне, очитѣ ѝ се слѣцятъ, и тя се мжчи, мжчи да ги отвори.

— „Нани, нани!“ мѣнка прѣзъ зѣби тя.

Въ другата стая се чува какъ хърка господарѣтъ. Люлката скрибучи тихо; кандилото мѣждѣ; и всичко това още повече приспива Иванка. А дѣтетото все плаче и плаче...

* * *

Очитѣ на Иванка се захлюпватъ... Тя вижда по небето черни облаци, гонятъ се и реватъ като дѣца. Вѣтрѣъ духва и ги раз-